

Copilărie

Beatrice Lohmuller

Unde-mi fugi copilărie? Cu pași grăbiți te-ndepărtezi;
Nu mai fugi de mine! Încă-mi place să visez-
La zâne, regi și vrăjitori, pitici din alte vremuri,
Că te știu trecând rapid, tu viață, mă cutremuri.

Mai dă-mi o zi, să pot visa și nicio grijă să nu am;
Dă-mi zilele când mă jucam și nopțile când nu dormeam.
Ziua, când primii pași spre grădiniță, sfioasă i-am făcut,
Știi...cum era atunci acolo, așa mult mi-a plăcut!

Apoi, la școală când am mers, când nu mi-era ușor
Cu multe gânduri, multe teme, iar eu vroiam să zbor-
Cu gândul cât mai departe, spre cer și spre nori,
Copilărie dragă! Cu dragi amintiri mereu mă-nconjori.

Și, cât despre anii mei de școală ce i-am petrecut
Nici nu realizez cum, de așa de repede au și dispărut;
Timpul, a luat cu el detoate; lua-m-ar și pe mine!
Nu te du copilărie! Sau ia-mă te rog cu tine!

Vreau să fiu din nou copil, să vreau doar să mă joc;
Aș vrea să zbor ca mai demult, dar știu că nu mai pot.
Sau fă cumva copilărie și dă-mi barem sentimentul
Că sufletul meu de copil, nu l-am pierdut cu totul.
2009